

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΘΥΜΑ

(Πίναξ τοῦ Β. Κορνερ).

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Ο ΞΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Η ΞΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

Τὰ μαγαζιά είχαν κλείσει από νωρίς και ὁ κόσμος είχε ἀμπαρωθεῖ στά σάτια του. Αὐτὴ τὴ νύχτα δὲν ἔβλεπε στους δρόμους, παρὰ μόνο στρατιώτες πὺ ἐβραχναν νὰ θροῖνε καὶ νὰ πιάσουν τὸν αἰτο βλῆς αὐτῆς τῆς ἀνομιλίας. Ἦταν κάποιος ξένος πὺ δὲν είχε πολὺν καιρὸ στὸν τόπο. Λίγον καιρὸ ἦταν φεμένος, μὰ είχε ξεπολύσει μεγάλη φρουροῦνα. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ πὺ ἐρχότανε καὶ ποιά ἦταν ἡ προτερηὴ του ἱστορία. Πολλὰ λέγανε, μὰ τί μπορούσες νὰ πιστέψης, ἀφοῦ ἄλλα ἔλεγαν ἐτούτοι καὶ ἄλλα ἐκεῖνοι; Δὲν ἔκανε παρὰ μὲ φτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς βοηθοῦσε, τοὺς συμβούλευε καὶ σκορπούσε τὸ χέριμα του στους ἄμορφους, τοὺς δυστυχημένους καὶ τοὺς ἀνήμπορους.

Οἱ ἀρχόντοι τοῦ τόπου είχαν ἀρχίσει νὰ τὸν φοβοῦνται, ὅπως τρέμουν πάντα βουὺς ἀγαλαίε ὁ λαὸς, γὰρ αὐτὸ είχαν προσπαθήσει πολλές φορὲς νὰ τὸν φέρουν στά νερά τους καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀξιώματα καὶ τιμὲς. Αὐτὸς ὅμως τίποτα δὲ δέχτηκε καὶ ἤθελε πάντα νὰ εἶνε ἄσημος καὶ ταπεινὸς ἀνάμεσα στους ἀπόκληρους καὶ τοὺς ἀδικημένους ἀπὸ τὴ Μοῖρα. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχόντοι ἀφοροῦν γύρευαν νὰ γλιτώσουν ἀπὸ δαῖτον. Δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Οἱ ἐργάτες καὶ ἡ ἐργάτισσες πὺ δούλευαν στά χωράφια, γύρευαν νὰ τοὺς ἀξήσουν τὸ μεροκάματο. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχόντοι δὲν ἄκουσαν μὲ τὸ καλὸ, οἱ ἐργάτες καὶ ἐργάτισσες ἔπαψαν περὶ νὰ πηγαίνουν στά χωράφια. Ἦρθε τὸ θῆρος καὶ κανεὶς δὲν πῆγανε περὶ νὰ θερίσῃ. Ἐπεσε στὸν τόπο πεῖνα καὶ ἀναδουλειά. Λέγαν οἱ ἀρχόντοι πὺς ὅλα ἦταν καμώματα αὐτοῦ τοῦ ξένου πὺ ἤρθε στὸν τόπο γιὰ νὰ πλανέψῃ τὴν φτωχολογιά. Δὲν τὸ ἔξερουμε ἴσως νὰ ἦταν καὶ ἔτσι. Ἐκεῖνο ὅμως πὺν ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος, γιατί ἔγινε φανερό, ἦταν πὺς αὐτὸς πολέμοῖσε βουὺ μπορούσε νὰ συνδράμῃ ὅλον τὸν κόσμο στήν πεῖνα του καὶ τὴν δυστυχία του ἀφοῦ πρῶτα-πρῶτα αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα καὶ ἀποξενώθηκε ἀπὸ ὅ,τι είχε καὶ δὲν είχε, ἔπειτα καὶ βουὺ τὸν ἀγαποῦσαν ἦσαν σ' αὐτὸν καὶ ἔφεραν καὶ ἀπὸ τὸ ἰστέριμά τους γιὰ νὰ

μπορέσῃ ἡ ἐργατιά νὰ κρατήσῃ κεφάλι στους ἀρχόντους. Ἐβγαῖαν ἡ ταπεινὲς γυναῖκες ἀπὸ τῆς κασέλλης τους ὡς καὶ τὰ νυφικά τους καὶ τῆς προίκες τὸν χορτοῖον τους ἀκόμη. Ἦρθαν σ' αὐτὸνε καὶ ἡ ἀμαρτωλὲς γυναῖκες, ἡ ἔτσιποιτες καὶ ἡ ξεγραμμῆνες ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλα τὰ χρυσάκια τους, ὅσα είχαν λάβει ἀπὸ περαστικοὺς γιὰ νὰ πουλήσουν τὸ σῶμα τους. Καὶ αὐτὸς τὰ δέχτηκε, ἀφοῦ τοὺς εἶπε: «Εἴσατε καὶ σεῖς τὰ θύματα τῆς ἀνθρώπινης ἀδικίας».

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν κατηγοροῦσαν λοιπὸν πὺς θέλει νὰ κἀνῃ ἐπανάστασι καὶ τὸν κυνηγοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ αὐτὸς κρυβότανε.

Ὅλοι είχαν αὐτὴ τὴ νύχτα κλειστὴ στά σάτια τους καὶ είχαν ἀμπαρωθεῖ πόρτες καὶ παράθυρα. Ἄν κανέναν πὺ θαραλέος καὶ περιέργος ἀνοιγε τὸ παράθυρο νὰ δῇ τί συμβαίνει, οἱ στρατιώτες φρόνιζαν μὲ τρομαχτικὴ φωνή:

— Κλείστε τὰ παράθυρα! Ὅπου παράθυρο μείνει ἀνοιχτὸ, θὰ περοβολοῦμε μέσα!

Καὶ αὐτὸ γιὰ ἀσφάλειά τους. Φοβόντουσαν οἱ στρατιώτες μήπως οἱ ἐπαναστάτες τοὺς ρῆζον ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Μὰ ἵπρηξαν ἐπαναστάτες; Ὅχι μόνον ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν κατὰλειστα, μὰ ὁ κόσμος φοβότανε ν' ἀφήσῃ καὶ τὰ φῶτα ἀναμῆνα. Μπροστὰ στήν Παναγιά κανένα καντήλι δὲν ἔκαψε ἐκεῖνη τὴν τρομαχτικὴ νύχτιά!

Μόνον ἡ παλιὰ ξεγραμμῆνη, ἡ γυναῖκα πὺς είχε ἀπὸ τὰ παλιὰ τὰ χροῖνα μαζέψει βιδὸς πολὺ, πουλῶντας τὰ κάλλη της, είχε τὸ φανάρι τῆς ἐξῆλωτῆς τῆς ἀναμῆνο. Τῶκανε αὐτὸ γιὰ νὰ τραβήξῃ κανέναν περαστικὸ, κανέναν πλοῦσιο ξένο, πὺ θὰ περονοῖσε ἀπὸ τὴ χώρα ἐκεῖνη τὴ θροαειά, ἀνῆξερος γιὰ ὅ,τι σινέδαινε; Κάποιον πὺ θὰ είχε στά κατοῦλια τοῦ ἀλδου του φορτώσει τὴ λίρα γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ πρῶτὸ στή μεγάλη πολιτεία καὶ νὰ καταθέσῃ τὰ χρῆματα στήν μπάνκα; Ὅχι. Ἡ παλιὰ Μαγδαληνή, δὲν είχε περὶ ἀνάγκη ἀπὸ χρῆμα. Ὅπως ἦταν περὶ

στην πρώτη νεότη της και τότε κάλλη της ήταν μαραμμένα. Τώρα απεναντίας, αντί να λούει, σοροπούσε σε έλεημοσύνες, όσα χρόνια είχε μαζέψει. Και τότε φως το είχε αναμμένο, γιατί είχε μέσα της : «Αν τιγόν περάσει κανείς τη νύχτα από τη χώρα μας, μέσα στο τόσο σκοτάδι, ως βρή και λίγο φως να προηγηρηθή και να μερομήνη ή ψυχή του!» "Επειτα, συμπληρώνοντας τη σκέψη της, είχε πάλι μέσα της : «Και αν άγριένη μέσα στο τόσο σκοτάδι και γυρήνη να μάθη τι συμβαίνει, γιατί να μη βρή ένα φως σε μια πόρτα; "Τις θέλησι να χτυπήση για να ρωτήση, να πληροφορηθή. Και αν φοβηθή να προχωρήση μέσα σ' αυτή την τρομαχτική νύχτα, γιατί να μη του στρώσω να κοιμηθή και σαν ξημερώση ο Θεός τη μέρα βλέπωμε!»

Και πάντα μελωδία μονάζης της πρόσθεσε : «Επειτα όλα είναι κλειστά. Όπτε ξενοδογηθώ, είτε χάνω, είτε φωτιά για έναν καφέ. Θά του άνοιξω να του δώσω ξεστό και να λίγο νερό στο άλογο του».

Και να έδειχνε την όρα που ανέβαινε από το λογαίο της, άκούστηκε ένα τρομαγμένο χτύπημα στην πόρτα της. 'Η παρακόρη της πετάχτηκε από το στόμα της και της φώναξε :

- Κυρά, να μην άνοιξιμιε!
 - Και γιατί να μην άνοιξιμιε; 'Η θύρα μου δεν έμεινε ποτέ κλειστή για κανένα. Στα παλιά τα χρόνια χτυπούσε ο πλοήπος και μεθυσμένος και τότε χτυπάει ο φτωχός και ο νησιτικός. Σ' όλους άνοιξα πάντα.
 - Ναι, μα όχι άποψε...
 - Και γιατί; Τι φοβάσαι; "Ας ψάξουν δεν έχουμε κορμιμένο αυτόν που ζητάει. Κάνω δυο νοσά έχομε μόνο που παλάτησαν ή... τίμεις μάνας τους και έγω ή περιφρονημένη τα περιμάζεψα από το δρόμο. Δεν πιστεύω αυτά να τους φταίνε τίποτα.
 - Μά αν τύχει κά'... "Ας πούμε πως τυχαίνα και έινε δ...
 - Αυτό που ζητάει; Και δε χαιρέσαι; Θά τον κρήνουμε!
 - Θά τον κρήνουμε;
 - Κάνε τώρα όπως σου λέω...
- Και κρατώντας τη λάμπα με τομαμμένο χέρι, ή παρακόρη άνοιξε την πόρτα.

—Καισπέρα. Πανοοοία, άκούστηκε να λέη μια ασβεσμένη άνδρική φωνή και τα πέταλα του άλλου του κρότησαν στο πέτολι της πόρτας.

—Βλέπω Έρρεις το όνομά μου, άπάντησε εκείνη και ποιος πές δε με ξέρει από τα παλιά τα χρόνια, σ' όλα τα γήρω χωριά; Δέσε το άλογο σου και έμπα μέσα να ΄ξεστθής.

Ο ΄ξενος σε λίγο βρακόταν μέσα και καθόταν στο ντιβάι. "Ερωξε μια ματιά γήρω του :

- Τίποτα δεν άλλαξε έδω μέσα. έδω και τόσα χρόνια, που είχα ξεάφοθει...
- Μονάχα έγω βέβαια άλλαξα...
- Όσο νάνα... Τα χρόνια περνάνε... Τό περιμμενα, γ' αυτό έλεγα πός δε θ' άνοιξη ή πόρτα στο χτύπημά μου... Μα ήταν ή υνή πόρτα που είχε φως...
- 'Η πόρτα μου πάντα άνοιγει από παλιά συνήθεια... Και τότε όπως και πάντα δεν άρνιεύω ό,τι και αν μου ζητήσουν... Με τη διαφορά πός οι άνθροποι δεν σου ζητάνε παρά ό,τι έχεις... Τα κάλλη μου μαράβησαν' το λοιπόν βέβαια και αν ήθελα να τα δώσω, δε θά μου τα ζητούσαν...
- Μιλās κομιάτι κοπεϊνά, όπως διά άποψε έτσι είναι όλη ή πολιτεια σας... Μα τί συμβαίνει; Κάτι το έκτακτο!
- Κάθησε και του τά είχε όλα με τη σειρά τους.
- Όστε λές άποψε να κοιμηθώ έδω;
- Δεν είμαι ενά που θά σε δωξω.
- Ο ΄ξενος έρωξε μια ματιά στο ζωνάρι του. "Εκείνη γυναίκα πολύπειρη, κατάλαβε πός ήταν ξεπομένος στη λίρα και πός φοβόταν να κοιμηθή σε μιας άνομησ γυναίκας τό σπίτι. Φώναζε την παρακόρη της και της λέει :
- Τό ποτενείς πός άκόμια δεν ξέρω ποιά από τα τσουβαρία μου πήρες και τα πρόσφερες στην άργατειά; Φέρε την κασέλλα να δώ.

Και έφερε ή παρακόρη την κασέλλα κ' εκείνη άδειασε επάνω στο περσιό καλά το μάλωμα, τό χρυσάφι, τό μπριλάντι, τό διαμάντι, και τό μαργαριτάρι. "Οπες λίρες είχε ο ΄ξενος στη ζώνη του δε φτανον ' άγοράση ούτε ένα απ' αυτά τα άτιμητα κοσμήματα. "Ηφθαν τά μάτια του και θάλωσαν. Κατάλαβε τό κίνημά της, μα από την ντροπή του δεν είχε τίποτε. Γύρισε την κοινήντα άλλωσ.

- Έρρεις πός σ'ά παλιά τα χρόνια εροόουσα σ'ηνα έδω;
- 'Τως. Που να θημάται. Κι' εσύ ένας μέσα στους πολλούς.
- Μου είχες πεί πός είχες ένα παιδί... Θημάται, ο καιμής σου ήταν τότε πός το είχες χίσει. Τώρα θά ήταν μεγάλο...
- Τριάντα τριών χρόνων. "Ημουν δεν ήμουν δεκαεπτά χρόνων όταν τό γέννησα.
- Και δεν κατάφερες

να τό βρής ;
—Δεν τό βρήκα, μα τό έλιτξω πός ΄ξη.
—Καλά, πός ; Δεν κατάλαβαίνω. Κάτι μου είχες πεί τότε, μα δε θυμάμαι...

—Ζούσα τότε σε μια άλλη πολιτεια, "Αμα μεγάλωσε και άρχισε να νοιόθη, πός να τό κρατήσω μέσα στο άνομο σπίτι μου; Το συμπάθησαν κάτι... τίμοι άνθροποι, που δεν έκαναν παιδιά... αν μοτρείς να πής τίμους εκείνους που κλέβουν ένα παιδί από τη μάνα του!... Ένα άντροόγιο που ήταν άζηλω. Το είδαν να παίζει στη γειτονία και μου τό ζήτησαν. Έγω δεν ήθελα να τό δώσω. "Ηθέλα να τό βάλω εντός σ' ένα σχολείο, εκεί κάτω στη μεγάλη πολιτεια, για να σπουδάση. Μα εκείνοι μου είπαν: «Και τί όνομα θά έχη τό παιδί μέσα στο σχολείο; Θέλεις να του λένε όλοένα πός είναι νόθο, πός είναι τής ξεγοαμμένης τό παιδί και να τό μακραινούνε;». Κι' έτσι με κατάρρασαν και τώδωσα. Θά πηγαίαν μακριά, στην πρωτεύουσα. Μα είπαν πός από εκεί θά μοιγραφαν τακτικά. Στην άρχη μοιγραφαν, μα έπειτα τίποτε... Πήρα τα μάτια μου και πήγα και στην πρωτεύουσα. Τους γύρευα μένε, τους γύρευα μήνες, επί τέλους, κάποιος μου είπε πός φýγαν γ' άλλου, σε κάποια επαρχία, μα κανείς δεν ήξερε που! Και που δεν πήγα και δε γύρισα! Χωρες και πολιτείς. 'Επί τέλους άπελιόστηρα και καταστάλαξα έδω...

Σε λίγο ο ΄ξενος, κορσοσμένος, πήγε να κοιμηθή στο διπλανό δωμάτιο. 'Η παρακόρη πάλι έγειρε και βαθεία κοιμήται, μα ή Πανωοαία άκόμα άργηνουόσε, σνηθησμένη απ' τα παλιά χρόνια να ξενιγνίτη. Έξωσαν, άκούστησαν δυο σιγανά χτυπήματα στην πόρτα. σαν από κάποιον που φιλαγόταν να μην κήνη κρότο. Γ' αυτό, ούτε ο ΄ξενος, ούτε ή παρακόρη άκουσαν. 'Εκείνη πήγε γ' άνοιξη μόνη της. 'Αμέσως γύρισε τον ΄ξeno, τόν έπανασάτη, αυτόν που γύρευε ή έξουσία. Τής τόν είχαν δείξει μια φορά από μακριά. Λίγος να ταραχθή καθόλου, σαν να γινόταν κάτι που περιμένε, που προαισθανόταν, του λέει ήρεμα :

- Πέρασε μέσα και έχω μέρος να σε κρήνω καλά.
- Με κατάλαβες πός είμαι;
- Μ' αν έμαθα κάτι τόσα χρόνια μέσα στην άμαρτία, έμαθα να ξεχωρίζω τους άνθροπους.
- Γιατί μέσα στην άμαρτία;
- "Α, εσύ δε με ξέρείς; Δε σου μίλησαν ποτέ για την Πανωοαία με τόνομα;
- "Α, εσύ είσαι ποδοπιτες τόσα και τόσα για τους φτωχούς και πεινσομένους, που θέλουν οι άρχόντοι να παιδεύουνε; Σ' είχαριστώ, κυρά μου!

—Δεν ήταν δικά μου... του κόσμου ήταν! "Αν χριδιάσεσαι κ' άλλα, έδω είναι μια κασέλλα γεμάτη. "Αν είχα τό παιδί μου, θά ήταν σ'ά χρόνια σου.

- Έρρεις πός κ' έμένα ή μητέρα μου ήταν... ήταν... πός να την πώ ;... ήταν άμαρτωλή...
- Και πέθανε;
- Που να ξέρω;
- Γιατί που να ξέρης ;...
- Δε με μεγάλωσε αυτή... Με μεγάλωσαν κάτι ΄ξenoι άνθροποι... Μα τί τό θέλεις, οι ΄ξenoι δεν πονάει ποτέ... "Επειδή έγω από μικρό μου άρεσε να μιλάω με τους ύπηρετες του σπιτιού κι στο σχολείο να κάνω παρέα με τους πιο φτωχούς απ' τους σημαθητές μου, μου έκαναν παρατήρησι κ' έπειδή έγω δεν τους άκουσα και σήκωσα κεφάλι, μα μέρα μου είπαν θυμωμένοι: «Πώς φαινεσαι πός δεν είσαι γινός μας, μα είσαι τό παιδί μας ΄ξεστίπωτης!». Σάν μεγάλωσα άκόμα και άρχισα να βλέπω την άδικία στον κόσμο, όλο και μάλωνα περισσότερο μαζύ τους και έννοείται, όλο και μου χτυπούσαν το ίδιο, πός δεν είμαι δηλαδή γινός τους, μα παιδί κάποιας άμαρτωλής. "Ηρθε λοιπόν μα μέρα, είδα κ' απόειδα, πήρα τα μάτια μου κ' έφυγα απ' αυτούς και γυρίζω τον κόσμο για να βρω δικαιοσύνη, αλήθεια και τη μάνα μου, μα κανένα απ' τα τρία δεν κατάφερα να βρω. "Απελιόστηρα πεια και είπα πός σε κάποιον άλλο κόσμο θά βρίζεται ή μάνα μου μαζύ με τη δικαιοσύνη και την αλήθεια.

'Η Πανωοαία έμεινε σαν κεραινόληπτη και τα μάτια της είχαν βοηκοόσει. Δεν μοτρουόσε απ' την ταραχή της, να τόν ρωτήση κάτι που ήθελε. 'Επί τέλους, μέσα σε λιγμούς, ψιθυρίζει :

- "Ανα... "Αντρέας...
- Ναι... αυτό ήταν τόνομά τους. Αύτωνών που με μεγάλωσαν... Που τό ξέρείς ;

Μά δεν πρόφτασε ν' άποσώση το λόγο του και ή Πανωοαία τόν έσφιγγε στην άγκυλιά της.

Οι πιο θαρραλέοι απ' τους φίλους του βγή

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Φ Ψ.

Φυσιογνωμία περίγρη, ιδιόρρυθμη. Έξ πρώτης όψεως δταν την αντίκρυσή κανείς, δέν διακρίνει τίποτε περισσότερο από την άνθνια φρεσάδα των 18 έτων της. Μόλις όμως βγάλει τα γυαλιά της, διαβλέπει μιά σπανία έκφραση και θελκτικότηα έπηρεαστική. Έξ των έλλεικτών, πλέον έλλεικτι. Στην όμιλία της, στο σωμαθητικό ήθος της διαφαίνεται ή Φαναριώτικη προέλευσής της. Κομψοτάτη, εύχόρυστη, όμιλητική. Μόνον πού δέν διασαφηνίζει κανείς εύκολα άν είναι Άγγλις ή Γαλλίς —τόσο τέλεια όμιλει και τις δύο γλώσσες. Πάντως όμως δέν είναι αυτός λόγος να μη χρησιμοποιή και τα έλληνικά.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές δεξίωση παρά τή Πρεσβευτή της Ούγγαρίας και τη κ. Μολντοβάν.

— Η οικοδόσασια με μανή τουαλέττα, έδέχτο τους κεκλημένους με πολλή άδρότητα.

— Παρανεόθησαν ή κ. Μιχαλακοπούλου, ή κ. Καφαντάρη, ό Πρεσβευτής της Άγγλίας και ή κ. Ράμσεϋ, ό Πρεσβευτής της Γαλλίας και ή κ. Κλειών Σιών, ό Πρεσβευτής της Ιταλίας κ. Ρόσι ντε Λιδν-Νέρο, ή Πρεσβευτρια της Γερμανίας κ. Άρξενλου, ό Πρεσβευτής της Τουρκίας και ή κ. Ένις Μπέη, ή Πρεσβευτρια της Βουλγαρίας κ. Νέκωφ.

— Έπίσης ό Σύμβουλος της Γερμανικής Πρεσβείας και ή κ. Έμπερόλνγ, ή κ. Βάλτερ, ό Γερμαναέδς της Τσεχοσλοβακικής Πρεσβείας και ή κ. Βίσεκ, ή Μαρκηία Τριόφι και ή δεξ Τριόφι, ή κ. Φραντζή, ό Ναύαρχος Ιωαννίνδς, ό κ. και ή δεξ Βούρου, ή κ. Λούεμανη, ή δεξ Ύαφλάντη, ή κ. Μπαλατζή, ή κ. Μαξίμου, ό κ. και ή κ. Άγρωποπούλου, ή δεξ Εθνική, ή δεξ Φραντζή, ή δεξ Κετσά, ό κ. Χατζηλάζαρος, κλπ.

— Έσπερίς προχθές παρά τή κ. και τη κ. Εύγενιδη πρός χάριν της νεολαίας.

— Τους πολυκληθείς κεκλημένους έδέχτο ή κ. Εύγενιδη με μανή τουαλέττα και κόκκινη σακέττα, βοηθομένη από τις θυοφες κόρες της.

— Μεταξύ των προσκεκλημένων, ή πύ όφραες έμφανίσαι: Η δις Περματζόγλου, ή δεξ Κετσά με λευκά, ή δεξ Άνδριτσάκη, ή δεξ Σταθάτου.

— Παρανεόθησαν ή δεξ: Μιχαλακοπούλου, Λοβέροδου με πράσινα, Μιχαλοπούλου με μπλέ, Μάτσα με πράσινα, Άπέργη, Μ. Σταθάτου με πράσινα, Ψιαζή, Λαμαλά με οφέ.

— Έπίσης κ. και κ. Α. Μάτσα, κ. και κ. Ζαοίρη, ή κ. Κ. Μάτσα, κλπ.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

σαν στο δρομιο πριν ξημερώσει και επειδή τον είχαν χάσει και δέν ήξεραν πού κρυβότανε, άμφρώνοντας τους στρατιώτες πού γύριαν και έμπαχναν και κάθε άλλο κίνδυνο, άρχισαν να φρονάζουν :

— "Όπου κ' άν είσαι και κριβείσαι, ή στου βασιλιά το παλάτι, ή στής άμωταλής τó άνομο σπίτι, σήρω και φύγες, γιατί άν σε πάσουν, άλλοιμονό σου ! Άπάνω σου θα ξεσπάση όλη τους ή μανία !

Και οι δυό άπάνω στο άλογο του έξενου πού άνάμα κοιμότανε με τις λίρες στο ζωνάρι του. Και οι δυό άπάνω στο ίδιο άλογο, μάνια και γινόδς, ό ξεγραμμέμος και ή ξεγραμμέμη, κατάφεραν κ' έπέρασαν πριν ξημερώσει, χωρίς να τους δή κανείς, πέρασαν τον κάμπο, χάθηκαν στη ρεματιά, τραβώντας για άλλες χάρες και άλλες πολιτείες, για να γλυτώσουν από την άδικία και να βρούνε Δικαιοσύνη και Άλήθεια.

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Α. Ν., Πειραιά.—"Όταν ένας κύριος συναντά μιά γνωστή του κυρία ή δεσποινίδα στο δρομιο, δέν την σταματάει ποτέ για να της μιλήσει, έκτός άν αυτή πρώτη δείξει διάθεση να σταματήσει. "Ένας λεπτός κ' εύγενής κύριος, δέν μιλάει ποτέ σε μιά κυρία με τó κατέλλο στο κεφάλι. "Άν ό κυριός είναι πούδ ψυχρός, ή κυρία πρέπει να πη στον συνωμωχτή της να φορέση ξανά τó κατέλλο του και μάλιστα άν πρόκειται για κύριο ήλιωμένο. "Έπίσης δέν θ' άπομακρυνθή πρώτος ό κύριος, αλλά θα προιμένη να τον άπομακρυνθή ή κυρία.

Μαρίαν Χ., Ένταθα.—Είνε της μόδας τα δαχτυλίδια με τα παλιά βαριά δεσμάτια και τις μεγάλες πέτρες, και τα πλατιά σκαλιστά βραχιόλια από άσημι ή χρυσό ή και από μέταλλο ήμασιόν. Με βραδινά νεκροτέ φερύματα θα φορέσουμε και μαζουρά σπουλαίρια, άσορτι με τα άλλα κομμάτια μας.

Θά σιμνήθουνται επίσης πούδ έφέτος τα κοράλλια και οι άμείθυστοι, πού δέν κοστίζουν και τόσο, αλλά κάνουν πούδ όφραία έντύπασι. "Ά γ α γ ν ό σ τ ρ ο ι α ν «Μπουκέτο». Παλαιών Πάληρον.—Σάς συνιστώ γι' αυτό πού με ρωτάτε, τοιακές φρεζιόν με σιμονγγάρι, βρεμμένο σε άλατισμένο νερό κρύο και κριμτρέσες με κόλλα.

Μ. Γ., Πόδη-Σάδ.—Γιά ν' άσπορίσουν τα δόντια σας, να τα τρίβετε επί κάμποσο καιρό με την έξής σόδη :

Carbonate de chaux précipité	25 gr.
Perborate de soude	1 »
Poudre de savon	7 »
Camphre pulvérisé	1 »
Essence d' anis	2 »

Γιά τó κοκκίνισμα της μύτης, σας συνιστώ την λούσιον, την όποία συνιστώ και στη φίλη «Χαμένη Άγάπη» στο 460 φύλλο του «Μπουκέτου».

"Ά γ γ ο ύ σ τ ι α, Πειραιά.—Γιά τó τριχόμα του χείλου, να μεταχειρίζεσθε, κατά διαλέξιματα, την έξής σόδη, ή όποία είναι ή πύ άβλαβής άτ' όλες :

Bisulfite de chaux	2 gr.
Glycerolé d' amidon	1 »
Amidon	1 »

Δέν έχω καμιά ιδέα για την κοξία πού με ρωτάτε.

Μιμίζα, Κέρκυρα.—Γιά τις πρόορες ριτίδες, σας συμβουλεύω, άν είσθε άδύνατη να προσπαθήσετε να παχύνετε και να κάνετε κάθε βράδυ μασάζ τεχνικό και έλαφρό με τó έξής μίγμα :

Lanoline	10 gr.
Beurre de cacao	10 »
Eau de roses	10 »
Aluminal	10 »

Μπίλλυ Ντόβ, Πειραιά.—Άρσού σας όφείλησε ή λούσιον, την όποία σας έχω συνστήσει, άξολοκωθήσατέ την, ήμέρα παρ' ήμέρα.

"Όσο για τα μικρά μπιμπήκια των ποδιών και των χειρών, σας συμβουλεύω τακτικές πλύσεις με χλιαρό νερό, στο όποιο θα έχετε λιώσει άοκετή σόδα του φαρμοκείου.

Γ. Γ. Α., Ένταθα.—Γιά να μην πέφτουν τα μαλλιά σας και για να πυκνώσουν και να δυναμώσουν, σας συνιστώ να τρίβετε τó δέμα του κεφαλιού σας, πρωί και βράδυ, με την έξής πούδ άποτελεσματική πομάδα :

Βαζελίνα	90 γραμ.
Μεδούλα βοδινο	150 »
Chlorhydrate de pilocarpine	1 »

"Όσο για τα σπειριά, να πίνετε κάθε πρωί πορτοκαλίλαδα και τó βράδυ ραδικόζουμο, ν' άποφινέτε δε τα ποτά, τις σάλτσες, τα πολλά κρέατα και τα υπαχωρικά.

H ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Τραπεζάκι από ξύλο έβένου, με τραπεζομανδηλάκι δαντελλωτό, άσορτι με τó μαξιλάρι του τιβανιού.

H ΜΟΝΤΑΙΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ